

Sokak Kuşu

Hanidir sokaklardaydı. Saçak altlarında, pencere pervazlarında, ağaçların, yaprakları dökülmeye başlamış dallarında... Yaz nasıl da çabuk geçmişti.

Gökyüzü alabildiğine maviydi. Beyaz, pamuk gibi bulut kümeleri altında kanat çırpıyor, özgürlüğün tadını çıkarıyordu. Adını bile unutmuştu çoktan. O, bir sokak kuşuydu.

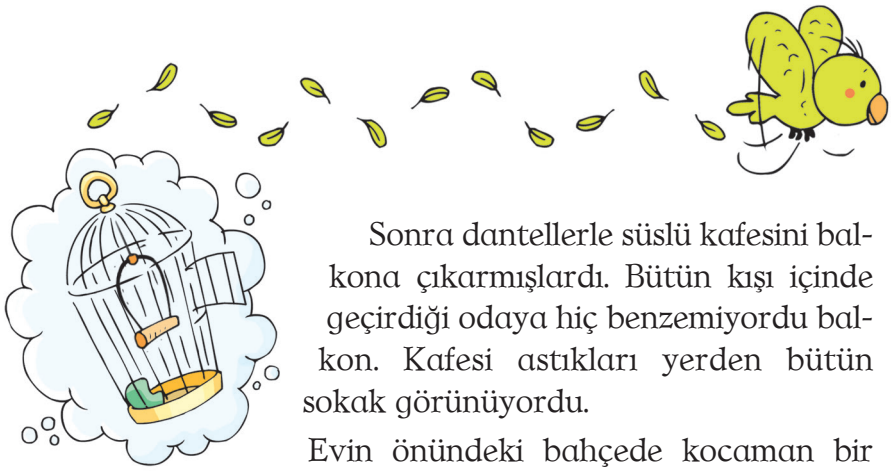
Kırmızı çatıların, kararmış yüksek bacaların üstünden geçiyordu. Nereye gittiğini bilmiyordu. Kafesinden çıkıp gökyüzünün maviliğine dalalı çok zaman olmuştu. Binalar yine yüksekti, sokaklar yine kalabalık.

Caddelerden gürültüler çıkaran araçlar akıyordu. Parkların dışında ağaçlar pek azdı. Ama yine de başka bir şehir olmalıydı burası. Bunca zaman hep aynı yerlerde dönüp durmuş olamazdı. Ne çok şey akıp gitmişti, kanatlarının altından.

İçinde kendisi için gerekli her şeyin bulundurulduğu minik kafesinden kaçtığında, ağaçlar tomurcuğa durmuştu. Önce evin pencerelerini açmışlardı.

İçeri dolan hava mis gibi kokuyordu. Ne olduğunu şaşırmıştı küçük kuş. O tünekten bu tüneğe atlıyor, kanat çırpıyor, ötüyordu. Kendisine öğretilen sözcükleri hiç nazlanmadan, yorulmadan yineliyordu.

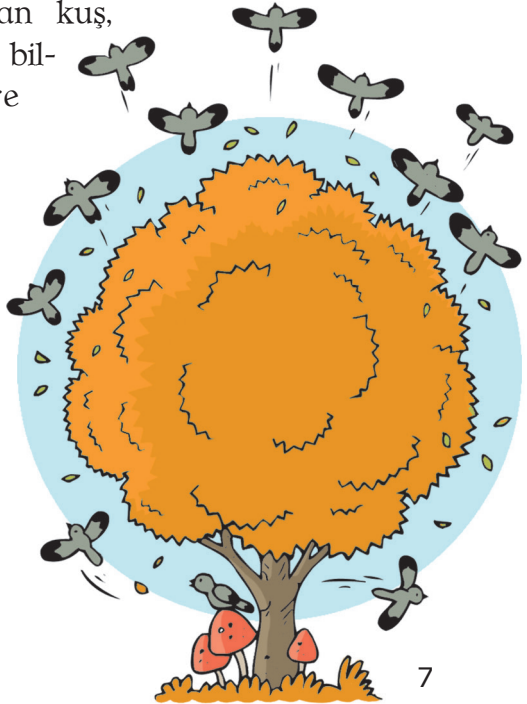

Sonra dantellerle süslü kafesini balkona çıkarmışlardı. Bütün kışı içinde geçirdiği odaya hiç benzemiyordu balkon. Kafesi astıkları yerden bütün sokak görünüyordu.

Evin önündeki bahçede kocaman bir ıhlamur ağacı vardı. O güne değin hiç görmediği küçük kuşlar gelmeye başlamıştı balkona. Gagasını yemliğe vurdukça sıçrayıp balkona dağılan yemleri, minik gagalarıyla topluyorlardı. Kanatları kestane renkli, karınları griydi. Ötücü kuşlardı bunlar.

Hep kafeste yaşayan kuş, onların serçe olduğunu bilmiyordu elbette. Yere düşen yemler bitince, serçeler toplu olarak kanat çırpıp ıhlamuraya uçuyordu. Cıvı cıvıldılar. Oyunlar oynayarak oradan oraya sıçrıyor, sonra uçup gidiyorlardı. Onlara bakıp hayretler içinde kalıyordu, kafesteki minik kuş.

Bir de iri iri kuşlar vardı balkona gelen. Kafesine yem koyan küçük çocuğun ufaladığı ekmek kırıntılarını yiyorlardı. Guguk kuşlarıydı bunlar. Hiç aceleleri yok gibiydi. Öteki küçük kuşlar gibi seslerden ürk-tükleri filan da yoktu. Çocuktan ve annesinden kaçmıyor, balkon kapısı açılıp kapandıkça rahatsız olmuyorlardı. Ekmek kırıntılarını yedikten sonra karşı evlerin saçaklarına, bacalarına doğru uçuyorlardı.

Sonra başka kuşlar da gelir oldu balkona. Karşı balkonlardaki saksılarda renkli çiçekler açtı. Kokuları bütün sokağı sardı. Gerdanı kırmızı, yeşil parlak tüylerle kaplı kuşlar, uçup konmaya başladı kafesin çevresine. Bir çekirge ve en sonunda sarı bir kelebek...

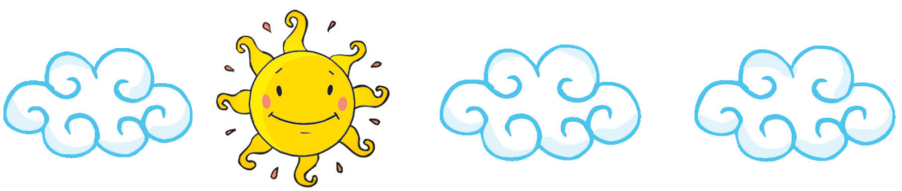
Bardağı taşıran damla, işte o kelebek oldu. Narin, ipeksi kanatlı ve küçük... O bile, istediği yere uçabiliyordu. Küçük kuş kanatlarının tutulduğunu duyum-sayıp onları iyice açtı. Başını sırtına gömüp uykuya daldı.

Uykusunda, renkli çiçeklerle dolu bahçelerde gezindi. Kendisi gibi yeşil ve mavi renkli kuşlarla dolu bir ormana girdi. Cıvıltılarla doluydu orman. Kafesin sarsıntısıyla uyandığında, kapının açık olduğunu gördü. Yemini tazeliyordu çocuğun annesi. Küçük çocuğun boyu, kafesin yeni yerine yetişmiyordu. Kadın, yemliğı kafesin dışına çıkarmıştı ki içeriden bir çığlık geldi. Ne olduysa olmuş, kadın kafesin kapağını açık bırakıp içeri koşmuştu. Küçük kuş da kafesten dışarı süzülüvermişti.

Gökyüzünde yolculuğı böyle başlamıştı küçük kuşun. Mevsim için, ilkbahar diyorlardı. Güneş, altın sarısıydı. Ağaçlar pembe, beyaz çiçeklerle donanmıştı.

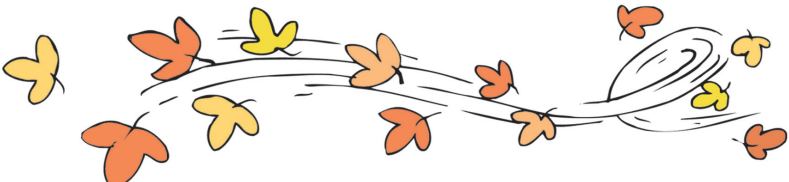
Bahçeler, parklar, su kıyıları yemyeşil otlarla kaplanmıştı. Artık yemi ve suyu kendisini hazır beklemiyordu. Onları kendi başına bulması zordu. Bazen evlerin açık pencerelerinden içeri dalıyordu. Böyle iki kez yakalanmış; ama sonra yeniden kaçmıştı.

Eski evindeki o çocuğu, kendisini yorulmadan izleyen iki iri kara gözü, özlediği oluyordu elbette. Sırtında, gagasında gezinen azıcık kirli; ama hep sıcacık eli ise, yemlerden daha çok özlediği de bir gerçektir. Gel gelelim kanatlarına rüzgârı takıp şehirlerin üstünde uçmak da bambaşka bir güzellikti.

Böyle gönlünce, ipsiz bir uçurtma gibi uçalı ne kadar zaman olmuştu?..

Ne var ki birkaç gündür havalarda bir değişiklik başlamıştı. Güneş bütün yaz parladığı gibi parlamıyordu. Azıcık solmuştu sanki. Çiçekler kurumaya, yeşil yapraklar hafifçe sararmaya başlamıştı.

Akşam çabuk oluyordu. Serin bir rüzgâr esmeye başlıyordu, güneş batınca. Üşür gibi oluyordu küçük kuş. Bir kuytu bulup sokuluyordu oraya. Sabah olunca da havanın eskisi gibi ısınmadığını görüp şaşırıyordu. Kuş cıvıltıları da azalmıştı sanki. Serçeler için pencere kıyılarına bırakılmış yemleri, ekmek kırıntılarını rüzgâr, alıp götürmeye başlamıştı. Günler giderek kısılıyor, hava her gün biraz daha soğuyordu. Yapraklar, ağaç dallarından birer birer kopup düşüyordu.

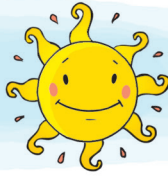
Yerler de yeşil otlar yerine, sararmış yapraklarla kaplanmaya başlamıştı.

Bir gün bir kadın, tünediği ağaç dalının altından geçerlerken, elinden tuttuğu ocuğa, “Artık daha kalın giydirmeliyim seni. şyeceksin. Sonbahar geldi.” dedi.

Sonbahar mı? Ne demek oluyordu şimdi bu?

Daha bunun ne demek olduğunu anlayamadan geldi kiş. Yağmurlar başladı. Yem bulmak giderek zorlaşıyordu. O küçücük bir muhabbet kuşuydu. Öyle kafesinden kaçtığı için pişmanlık duyacak değildi elbette; ama yine de alıştığı bir sıcaklığı arar gibiydi. Yiyeceğini hazır bulmaya alıştırılmıştı. Bu yüzden sık sık a kalma tehlikesiyle karşılaşıyordu. Ama neden? Kanatları vardı onun. İstediği yere uçup, istediği dala konabilirdi. Öyleyse niye yiyeceğini kendi bulmakta bu kadar beceriksizdi? Bu işte bir terslik vardı.

Havanın buz kestiği bir gün, bir tutam yem ve sıcak bir yuva ararken bir cam kıyısına kondu. Gagasının ucu kırılmış, ıslak, a ve yorgundu.

Onu, parmakları tombulca, beyaz bir el uzanıp aldı pencerenin nnden. Yüzüne iyice yaklaştırıp ucu kırık gagasına bir öpücük kondurdu.

– Hoş geldin, dedi, senin adın ne?

Anımsayamadı küçük kuş. Kız da galiba, kuşların belleğinin hiç de güçlü olmadığını bilmiyordu.

– Nereden geliyorsun böyle? Kafesinden mi katın, hı? Çok şmşsn. Adını da bilmiyorsun. Sana, Sokak Kuşu diyeyim mi? Benim adım Esra. Ama sen bana, ‘canı sıkılan kız’ diyebilirsin. Bütün gün, bu evde öyle çok canım sıkılıyor ki...

Kuş, küçük kızın avucunda titriyordu.

